

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. I. Deus futura contingentia antecedenter ad suum Decretum non videt
in ideis?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

de habere potest, quod certo præcedat ejus existentiam, eamque ut ponendam connotet, nisi propter determinationem causæ ad suo tempore ponendam existentiam Antichristi.

Dices: Ad denominationem præteriti sufficit negatio existentia connotata pro tempore antecedente, nec est necesse, ut ejus constitutionem ingrediatur causâ, vel decretum quantumvis absque illo non potuerit poni existentia; ergo neque ad constitutionem futuri necesse erit, ut intrinsecè ingrediatur determinatio causæ & decreti Divini.

Respondeo ex jam dictis, esse disparitatem, quod existentia semel extra causas posita, hoc ipso, quod definit, determinet negationem consequentem ad connotationem sui, ita ut repugnet, quod illa negatio non connotet existentiam præcedentem, seu terminum à quo; atqui negatio antecedens existentiam est ex se indifferens, ut connotet, vel non connotet existentiam consequentem, nec potest illa indifferencia auferri, nisi per determinationem causæ & decreti divini, ut dictum est.

36. Objic. quintò. Formalis malitia peccati est futura ab æterno; sed non est futura ab æterno in determinatione alicujus causæ: quia hæc ab æterno alia esse non posset, quam causa prima, quæ formalis malitiæ causa esse non potest: ergo futurum non formaliter accipitur à præsentis determi-

natione causæ. Respondeo usque ad ulteriorem hujus difficultatis explanationem, dist. minor.

Non est futura in determinatione causæ physice causantis, concedo, permissivis & ex sua permissione logicè inferentis, nego, ergo futurum non rectè sumitur ex determinatione causæ, tantum physice causantis, conc. vel physice causantis, vel permissivis, & logicè, infallibiliter tamen inferentis, nego consequentiam. Sensus est, quod cum formale peccati non sit effectus physicus habens causam efficientem, sed deficientem (præsertim si mecum constitutus in privativo) sic non est futurum physice, sed logicè tantum: ideòque non requirit physicam & positivam causam determinationem, seu decretum positivum, sed tantummodò determinationem permissivam. Cum enim DEUS non præparat efficacia subsidia causis secundis, quibus in aliarum causarum congressu non deficiant, defectus infallibiliter sequitur: non quidem per certitudinem causalitatis, sed logica consequentia & illationis: ideòque DEUS iusto suo iudicio denegando aliquibus causis efficacia ad bene agendum subsidia (quod est permissivum, non positivum decretum) videt in hac permissiva determinatione suæ providentiæ futurorum causarum defectus & formalem actionum malitiam, de quo in seq.

ARTICULUS II.

Quomodo DEVS cognoscat futura contingentia?

SUMMARI A.

1. Sententia Egidii Romani exponitur.
2. Impugnatur.
3. Modus, quo idea futura representant ex S. D.
4. Solvitur fundamentum Egidii.
5. Sententia de decretis ut futuris exponitur.
6. Impugnatur autoritate & ratione.
7. Argumentum ab hypothesis impossibili eliditur.
8. An DEVS cognoscat suum decretum ut possibile?
9. Mala illatio à prioritate à quo, ad prioritatem in quo.
10. DEVS decrevit creare mundum, est propositio simpliciter falsa.
11. Explicatur sententia de supercomprehensione causarum.
12. Impugnatur autoritate & ratione.
13. Vox supercomprehensionis nihil evincit.
14. An cognitio Divina nostrorum actuum sit conjecturalis?
15. Respondetur ad fundamentum sententiae opposita.
16. Qualem indifferentiam habeat voluntas ut premota?
17. Sententia de cognitione futurorum in illorum objectiva veritate impugnatur autoritate.
18. Et ratione petit à ex cognoscibilitate rerum.
19. Secundo ex destructione contingentia.
20. Prima replica de necessitate ex suppositione libera determinationis oppugnatur.
21. Altera replica de suppositione, quod eventus contingentem erit, refutatur.
22. Tertia ratio ex præjudicio Divini dominii.
23. Quarta ratio a paritate possibilitatis ad futuritatem.
24. Videt DEVS futura contingentia in sua essentia determinata per liberum decretum.
25. Autoritas D. Augustini præter Angel. Doct.
26. Rationes pro sententia Thomistica.
27. Occurritur evasioni Adversariorum.
28. Nullum inde nascitur præjudicium libertati.

§. I.

DEVS futura contingentia antecedenter ad suum decretum non videt in ideis.

Agidius Romanus ad salvandam certitudinem Divinae scientiæ de futuris contingentibus confugit ad ideas, hæc usus ratione: Idea Divina, cum sint infinita in representando, & sint in signo antecedente Decretum DEI, debent præsuppositivè ad omne decretum DEI representare omnem creaturam representabilem: atqui in cumulo omnium creaturarum representabilium continentur etiam futura contingentia: ergo antecedenter ad Divinum decretum futura contingentia in ideis representantur, & cognoscuntur.

Sed contra est primò: futurum representari nequit, antequam sit futurum; sed contingentia ante-

antecedenter ad decretum DEI non sunt futura, ut §. precedenti dictum: ergo nequeunt ut futura represententur.

Secundò: quidquid antecedenter ad Divinum decretum in ideis continetur, necessariò continetur, libera enim decreta sunt: fons omnis creatæ, & increatæ libertatis: sed futura contingentia non possunt necessariò contineri in Divina essentia, ergo in signo antecedente Divinum decretum non continentur, neque representantur in ideis.

3. Representant quidem ideæ, quidquid est representabile, sed diversâ ratione: quidditates possibiles necessariò representantur in signo antecedente decretum, ideòque spectant ad scientiam possibilem: res futuras representantur liberè ex supposita determinatione decreti Divini, & sic pertinere possunt ad scientiam visionis. Ita docet S. D. q. 3. d. ver. a. 6. in c. dicens: *quod idea possit esse ejus, quod nec est, nec fuit, nec erit: non tamen comòdo, sicut est eorum, quæ sunt, vel erunt, vel fuerunt: quia ad ea, quæ sunt, vel erunt, vel fuerunt producenda, determinatur ex proposito Divina voluntatis; non autem ad ea, quæ nec sunt, nec erunt, nec fuerunt.* Hæc S. D.

4. Ex quibus jam patet responsio ad argumentum Argali: Ideæ nimirum Divinæ in signo antecedente decretum representant omnem creaturam representabilem, distinguo; representabilem quocumque modo, nego; representabilem ante decretum, concedo: sed futura contingentia continentur in capulo representabilium quocumque modo, conc. representabilem ante decretum, nego. (sic enim ne quidem adhuc sunt futura) & nego consequentiam. Neque existimes, aliquam imperfectionem aut mutationem aspergi Divinis ideis, cum dicimus, ab ipsis futura non representari in signo antecedente, bene autem in signo consequente decretum: sunt enim hæc signa rationis tantum, per quæ non aliud intendimus, & significamus, quam essentiam Divinam in ratione ideæ representare futura contingentia, ex vi conjunctionis cum decreto Divino; ita ut si nullum esset decretum, nihil quoque representaretur futurum. Ideòque in signo rationis, quo præcindimus à Divinis decretis, noster intellectus nullum habet fundamentum scientiam futurorum in DEO concipiendi.

§. II.

Nec videt in suis decretis ut futuris.

1. Aliam viam ingressus est Suarez. Is enim, quia vidit Divini decreti necessitatem pro futurorum cognitione, prolegom. 2. de grat. falsus est, independenter à Divino decreto nihil esse absolute futurum. Sed tamen lib. d. sciant. condit. c. 8. docuit, DEUM futura contingentia & libera certò præscire in suo decreto non ut exercitò præscit, sed ut futuro; ita ut cognitio futurorum contingentium sit in signo antecedente exercitiam decreti existentiam.

Verùm enim verò nec iste modus explicandi potest subsistere. Contrà enim est expressa auctoritas S. D. q. 6. d. verit. a. 3. ad 10. divinis actibus omnem rationem tam præteriti, quam

futuri denegantis, sic enim loquitur: *actus prædestinationis, cum mensuretur æternitate, nunquam cadit in præteritum, sicut nunquam est futurus.*

Ex quibus verbis illa decretorum futuritio impugnatur primò. Actus, qui per essentiam mensuratur æternitate, non potest habere rationem futuri, sed decreta per essentiam habent, ut mensurentur æternitate, ergo. Major prob. similitas & præfentialitas durandi est de essentia æternitatis; sed hæc repugnat cum futuritione: ergo etiam æternitas repugnat cum futuritione.

Secundò. Implicat, ut decretum habeat rationem præteriti; ergo pariter implicat, ut habeat rationem futuri. Conseq. prob. tum quia omne futurum potest transire in præteritum: ergo si quid non potest transire in præteritum, etiam non potest esse futurum; tum quia non minus futurum est aliquando sub non esse, quam præteritum: sed præteritum esse ideo repugnat cum æternitate, quia est aliquando sub non esse: ergo etiam futurum esse cum æternitate repugnat, sicut enim de decreto præterito verum esset dicere: *jam non est, sed immediate antea fuit*: ita verum esset dicere de futuro: *jam non est, sed immediate post erit*: Adeòque secundum illud signum, quo diceretur, *non est*, non comprehenderet omne tempus; neque proinde esset æternum.

Tertiò. In illo signo non potest decretum cognosci futurum, in quo præcinditur ab ejus futuritione; sed in signo antecedente decretum præcinditur ab ejus futuritione: ergo. Minor prob. quia in illo signo nec affirmatur futuritio, neque negatur, cum objectum illius signi sit sola rei essentia, ergo in illo signo ab utroque præcinditur.

Adde quòd, ut monent Salmantic. Illa præcificatio tantum est in nostro intellectu, propter suam imperfectionem non adæquante Divinam cognoscibilitatem, non autem in intellectu Divino: ergo ex hoc non rectè probatur, quòd DEUS cognoscat suum decretum tanquam virtualiter futurum. Antecedens probatur. Cognitio intuitiva non præcindit, sed attingit exercitiam rei existentiam & præfentialitatem; sed DEUS sua decreta cognoscit intuitive: ergo non præcindit, sed attingit præsentem ab æterno exercitiamque existentiam illorum.

Quartò. DEUS non potest suum decretum ut futurum cognoscere in sua essentia & voluntate, nisi ut determinata ad tale decretum, quia causa ut indeterminata non tribuit determinatum esse, sed in signo antecedente decretum non potest voluntas & essentia esse determinata ad ponendum decretum, nulla quippe determinatio potest præsupponi libero decreto, nisi quæ sit necessitatis; atqui essentia & voluntas DEI non est necessariò determinata ad sua decreta: ergo.

Quintò. Si DEUS cognosceret suum decretum, ut in signo subsequente futurum, cognosceret etiam suam voluntatem in signo antecedenti ut potentiam ab actu voluntatis virtualiter distinctam, sed hoc dici non potest, juxta ea, quæ cap. 2. disseruimus.

Dices tamen primò. Si per impossibile decretum DEI non mensuraretur æternitate, DEUS in comprehensione suæ essentia & voluntatis illud